

Tamás Kincső

A POLGÁRMESTER SZERETŐJE*

HÚSÉG

Az ötödik munkahelyemre, ahol most dolgozom, akkor érkezem, amikor a legnagyobb szükség van munkaerőre.

Az előző munkahelyre vissza-visszajár a mostani főnöknőm, akinek a helyét átvettem. Beszélgetünk. Kérdelem, hányan vannak. Tudom, hogy februárban felmondott a főnök, egy fiatal, ügyes férfi, két nő azonnal távozott vele együtt. Hárman maradnak, a nyitvatartás nem módosul, hétből hét napot nyomják. Néha kerül egy kölcsön-asszisztensük, de az nem igazán terhelhető. Találnak egy újat, kezdőt. Ötödiknek mennék én. Májusban beszélgetünk erről először, az alapfizetésre próbálok ráalkudni. Nem lehet. Amikor nálunk is megmozdulnak az emberek, a főnöknő felmond, és kiderül, hogy nem én lépek a helyébe, hanem visszajön a régi a gyereknevelésről, rákérdezek, hogy áll-e még az ajánlat azzal az alapfizetéssel, amit megbeszéltünk. Áll. Azonnal felmondok.

Ötödiknek érkezem. Három gyógyszerész, két asszisztens, egy régi és egy új. Plusz a takarítónő. A kezdeti súrlódások után hamar megszeretem az új helyet, bár maga a helyiség lepattant és szűk a régihez képest, ahonnan jövök, a munkaidő sokkal rövidebb, a munkaritmusa, a fizetés pont nekem való. Egyik gyógyszerészről hamar kiderül, hogy állapotos, második gyermekét várja. Novemberben visszajön egy asszisztens, aki februárban lépett le. Sok érdekes dolgot hallok róla. A neve ragad meg leginkább: Aliz. Ugyancsak novemberben jön még egy gyógyszerész, februárban az állapotos kolléga kiesik, júniusban jön egy asszisztens, szeptemberben még egy gyógyszerész, egyenesen az egyetemről. Nincs még egy patika a megyében, ami négy gyógyszerésszel működik, a gyereknevelésin levő kolléganővel együtt öten vagyunk leszerződve. Összesen kilenc ember, plusz a takarítónő. Tíz nő. Mindenki a váltása végén elmossa a saját csészéjét.

A napi bevételek egyre magasabbak, a kliens egyre több, a munkaritmusa átmelegy gyorsból nagyon gyorsba. Szeretem. Néha kilépünk a hátsó

* Regényrészlet.

ajtón, némelyikünk dohányzik. Én is, a társaság kedvéért, a szünetekért, a hazaindulás előtti szusszanásért. Mindenki tud mindenkiről mindent.

Itt már büszkén mondom, ki a szeretőm. Tudják, amikor összevesszünk, amikor nem beszélünk egy darabig, amikor kibékülünk. Van köztük kettő, akik falun születtek és élnek, egyik közülük igazán érti a helyzetemet. „Ő a legény is, és a leány is a háznál” – magyarázza a többinek. Csodálják az új autót, a házamat, a gyerekeimet, az életviteletemet.

- Mindent, amim van, és aki vagyok, három személynek köszönhetem: anyámnak, és a két férfinak az életemből. A réginek és az újnak.

A tíz nő közül négynek van gyereke, háromnak talán lesz, háromnak talán nem. Három van férjnél, kettő él kapcsolatban, három keresi a párját, kettő mintha letett volna róla, hogy valaha is megtalálja. Többségük nálam fiatalabb vagy jóval fiatalabb.

A legérdekesebb közülük Aliz. Nála mindennap új fejlemények vannak.

Aliz három éve van együtt Sanyival. Amikor megismerkedtek, nagy szerelem dülhatott, mert Sanyi kapott otthonról húszezer eurót, Aliz felvett egy jókora bankkölcsönt és összeköltöztek a szomszéd városban. Amikor Alizt megismertem, árulták a lakást. Sanyi ide jár, meg oda jár, dül a háború, csak lakótársak vagyunk, mondja a lánynak. Aliz szinte mindennap feldúltan dolgozik, a kliensekkel pokróc, a barátnőjét, aki kocsival hordozza, minden áldott nap lehordja valamiért. Szeme kisírva, fut a mosdóba a terhességi teszttel. Ahol elhalad, mögötte csak a dráma, húzza maga után, mint Erzsébet királynénk a menyasszonyi fátylát. Alig tudunk mozogni tőle a patikában, ami amúgy is akkoracska, mint egy egérlyuk, a plafonig tornyozott dobozokkal. Aliz többnyire a másik váltásban dolgozik, ritkán esünk ugyanabba a váltásba. A hátsó ajtó mögött, ami a tömbházak közé nyílik, váltáscserekor türelmesen meghallgatom a legújabb történéseket. Sanyi mikor jött haza, mit hazudott, milyen drága karórát vett neki kiengesztelésként. Biztatjuk, hagyja ott a fickót, előtte az egész élet, hamar talál mást, olyant, aki megbecsüli. De a lakás. De autója nincs. Sanyi hol adja az autót, hol nem. Amikor adja, Aliz elviszi mosatni. A hátsó ülésen mit talál? Hosszú szőke hajszálat. Gyanús foltokat.

Innen kezdenek besűrűsödni az események. Ekkor már jócskán bent járunk a nyárban, egy szombaton a júliusban születetteket ünnepeljük. Aliz alig eszik, pedig mindenki azt rendel, amit akar, az ünnepeltek állják a számlát. Fogja a pizzáját dobozban, fut vele haza. Sanyinak kell a kocsis. Lemarad a közös fotóról. A gyerekevelésis anyuka beszél, hogy legközelebb hátha ő is ott lesz velünk, s nem csak fizikailag. Valóban nincs köztünk, csak a negyvenhét kilós kis teste. Addig nyomoz Sanyi után, hogy kiderül, bizony, bizony fiatal leánykához járogat. Születésnap ajándékot vesz neki. S nemcsak.

Ki van borulva. Költözzön haza a szüleihez, mondom. Keressen mást. Aki ráír, annak írjon vissza.

- Szép vagy, fiatal vagy, az élet túl rövid ehhez, amit csinálsz magaddal.

- Tudom, tudom... - mondogatja.

De a lakás. Törjük a fejünket mind, mi legyen a kurva lakással, hogyan fizeti ki belőle Sanyit, kell-e neki a szomszéd városban háromszobás lakás egyedül. Nem kell. Végül alábbhagynak az árból, rögtön kerül vevő. Várjuk, hogy nyélbe üssék az üzletet. Sanyi már alig jár haza, de amikor hazaér, bebújik melléje az ágyba, „kívánlak”, mondja neki. És Aliz odaadja magát. „Ha csak lakótársak vagyunk, akkor nem főzök, nem mosok rád, az nem a lakótárs dolga”, vágja oda bosszúsan Sanyinak. De azért néha főz. „Na, mi van, tudsz főzni?”, kérdi Sanyi ilyenkor. Végül, amikor Aliz sarokba szorítja a tényekkel, beismeri, hogy van valakije, de mostanában alig találkoznak. „Lazábban kéne vedd ezt a dolgot”, mondja Sanyi.

Sanyi az éjjel részegen jött haza, így vallott szerelmet meg úgy vallott szerelmet, meséli Aliz.

- De akkor miért kúr félre? - néz rám kétségbeesetten.

- A férfiak azért kúrnak félre - mondom -, amiért a kutyák a heréiket nyalogatják. Mert megtehetik.

Vannak nők, akik valahogy benyelik. De Aliz nem olyan. Sajnálom és félttem őt. Aki harcosnak születik, sosem lesz jó áldozat. Az bele kell, hogy roppanjon a sorozatos megaláztatásba. Nem szeretném elveszítetni, egyik legjobb munkaerő a patikában. És össze is barátkoztunk, az az igazság. Mindent elmondtam neki arról, hogyan kell kiszállni egy bántalmazó kapcsolatból. Két héttel ezelőtt kértem, pakoljon össze, én elviszem a szüleihez, ha ők nem tudnak érte menni. A szülők mennének

szívesen. Nincs kiért. Inkább fetreng a padlón kínjában, elszív két csomag cigarettát egy nap, és alig eszik. Ilyenek vagyunk mi nők. Gyengék vagyunk. Kell hogy legyen valakink!

A kis összeveszéseink után az emberem mindig kérdi, volt-e valaki.

- Nem - mondom. - S neked?

- Én egyedül sem félek - jön a válasz.

Elhiszem neki.

